

ger, som laae udenfor deres Embedskreds; jeg har hørt Mange indsvikle Embedskredsen til overmaade Lidet, til noget meget Begrændset; men jeg vil meget gjerne indrømme, at det er en feil Betragtningssmaade; skulde jeg for Fremtiden høre den Bemærkning gjort gjældende, skal jeg holde mig til, at man ikke er consequent. Men vi gaae meget videre; vi paalægge valgte Ombud, Amtsraadene, Sogneforstanderflaerne for en privat Forening at vælge Taxationsmænd og andre Ombudsmænd at staae i Foreningens Tjeneste. Men nu maa jeg spørge de ærede Medlemmer her i Thinget: er det Ret af os, og ere vi strengt taget berettigede til at forlange saadanne private Tjenester af saadanne Mænd, for hvem det allerede er en ikke ringe Byrde at virke for det Offentlige uden Betaling? Jeg tvivler meget derpaa; men hvor er Grændsen for det, man kan paalægge dem? Der er ingen privat Forretning, som vi jo med den samme Ret kunne paalægge dem som denne. Men vi gaae endnu meget videre; igjennem dem paalægge vi andre Borgere i Staten tvungent at udføre visse Forretninger for en vis Pris, men jeg vil spørge det ærede Thing, om det staaer i Overensstemmelse med Grundlovens § 87, om disse forskjellige Personer paa nogen Maade kunne tvinges til disse private Forretninger, og om de kunne det, da for en indskrænket Betaling? Jeg maa her gjøre opmærksom paa, at en Mands Tid er en Gtendom saavel som enhver anden; jeg kan ligesaa lidt expropriere en Mand af hans Tid som af hans Gods, uden at give ham fuld Erstatning, og kun naar det skeer i Almeenvællets Tjeneste; men nu er denne Brandforening, med al den Interesse, man kan have for den, ikke paa den Maade i Almeenhedens Tjeneste, at vi i dens Navn skulde kunne forlange Folk exproprierede af deres Tid og navnlig for en fastsat Tæxt, for en vis Betaling, istedetfor at holde os strengt til Grundloven og give fuld Erstatning. Jeg holder mig fuldkommen forvisset om, at enhver Mand, som bliver udnævnt til Taxationsmand for Brandforeningen, kan tiltrods for Loven sige „Nei“, men troer han sig ikke stærk nok til at gjennemføre dette sit „Nei“, saa kan han kræve sig betalt

for den Tid, han yder, efter almindelig Skik og Brug, og navnlig efter som han ifølge sin Stilling med Grund kan kræve sin Tid betalt. Kunde f. Ex. en Mand beregne, at han hver Time, han levede, kunde tjene 10 Rd., og han ubvalgtes til et saadant Arbeide, saa maatte han kunne fordræ sin Tid exproprieret med 10 Rd. Timen, og saaledes maatte han betales af Brandforeningen. Det, at man igjennem Loven søger at binde vore Medborgere saaledes i det Privates Tjeneste, kaster en saa stor Forvirring ind i alle vore Forhold, at vi idetmindste bør lade det have saa kort Varighed som mulig. Jeg kan heller ikke forstaae, hvad der skulde kunne bevæge den høitærede Justitsminister til at klynge sig fast ved denne Sag og holde paa denne Lovs Bedvaren. Man maa vel lægge Mærke til, hvilken Forskiel det vil gjøre, hvad enten vi nu, da Loven ligger for til Afgjørelse her i Thinget, følge den simple naturlige Vei at afgjøre, til hvilket Tidrum denne forunderlige Forbindelse imellem Lovgivning og private Statuter skal høre op, eller lade den Tilstand vedblive, der vil opstaae, naar vi ikke nu bringe Sagen til endelig Afgjørelse, men lade det beroe paa Justitsministeren, den nuværende eller en hvilken som helst, der maatte komme, at sætte os istand til at faae den til at høre op. Naar vi nu føre denne Bestemmelse ind i Loven, saa er det Bærste, der kan hælde os, at Justitsministeren siger: nei saa hellere blive staaende ved det Nuværende, som det er, end at faae at vide, at denne unaturlige Forbindelse imellem noget Offentligt og Privat skal høre op; det vilde være til stor Skade for Foreningen, og selv om Justitsministeren kunde have Hjerte til at handle saaledes, saa kan hans andet Jeg, Foreningens Bestyrer, ikke handle saaledes; thi det vilde bringe Foreningen til at høre op. Det er saa notorisk, at man under denne offentlige Bestyrelse i en lang Række af Aar har bestyret Foreningen paa en saadan Maade, at man maa tillade mig, at jeg derom bruger Udtrykket maadelig. Enten er denne Lov saaledes, som den her foreligger med denne nye Taxations-scala, noget ganske Forkeert og Urimeligt, eller ogsaa staaer den i en saa skjærende Modsetning til det Bestaaende, at det derved er absolut fordømt som krænkende de forskjellige In-